

Poselství Svatého otce Benedikta XVI. ke XLV. Světovému dni modliteb za povolání

13. dubna 2008 – 4. neděle velikonoční

Téma: „Povolání ve službě církve – misie“

Drazí bratři a sestry!

1. Pro Světový den modliteb za povolání, který se bude slavit 13. dubna 2008, jsem vybral téma: *Povolání ve službě církve – misie*. Zmrtvýchvstalý Ježíš světil apoštolům poslání: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ (Mt 28,19) a ujišťoval: „Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa“ (Mt 28,20). Církev je misijní jako celek a také v každém svém členu. V síle svátostí křtu a biřmování je každý křesťan povolán vydávat svědectví a hlásat evangelium, avšak misijní rozměr je zvláštním a intimním způsobem vázán ke kněžskému povolání. Ve smlouvě s Izraelem Bůh světil vybraným osobám, které povolal a poslal k lidu ve svém jménu, poslání být proroky a knězi. Tak to učinil například s Mojžíšem: „Nuže pojď“, řekl mu Hospodin, „pošlu tě k faraónovi a vyvedeš můj lid, Izraelce, z Egypta [...] Až vyvedeš lid z Egypta, budete sloužit Bohu na této hoře“ (Ex 3,10.12). Podobně tomu bylo i u proroků.

2. Přísliby učiněné otcům se plně uskutečnily v Ježíši Kristu. II. vatikánský koncil o tom tvrdí: „Aby tedy Kristus splnil Otcovu vůli, uvedl v život nebeské království na zemi, zjevil nám jeho tajemství a svou poslušností uskutečnil vykoupení.“¹ Ježíš si vybral učedníky jako úzké spolupracovníky na mesiášské službě již během svého veřejného života, když kázal v Galileji. Například když při události rozmnožení chlebě říká apoštolům: „vy jim dejte jíst“ (Mt 14,16), pobízí je tím k tomu, aby na sebe vzali zodpovědnost za potřeby zástupu, jemuž chce nabídnout pokrm k nasycení, ale také zjevit pokrm, „který zůstává k věčnému životu“ (Jan 6,27). Byl pohnut a soucítit s lidmi, protože jak procházel městy a vesnicemi, potkával vysílené a skleslé zástupy „jako ovce bez pastýře“ (srov. Mt 9,36). Z tohoto pohledu lásky vyvěrá jeho výzva učedníkům: „Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně“ (Mt 9,38) a s přesnými instrukcemi vyslal Dvanáct nejprve „k ztraceným ovcím z domu izraelského“. Jestliže se pozastavíme a rozjímáme nad touto statí Matoušova evangelia, která je obvykle nazývána „misijní řečí“, spatříme zde všechny aspekty, které charakterizují misijní činnost křesťanského společenství, které chce zůstat věrné příkladu a učení Ježíšovu. Odpovídat na Pánovo povolání znamená podstoupit s rozvážností a prostotou každé nebezpečí a dokonce i pronásledování, poněvadž „není žák nad učitele ani služebník nad svého pána“ (Mt 10,24). Tím, že se učedníci sjednotí s Mistrem, už nejsou sami při hlásání království nebeského, ale je to sám Ježíš, který v nich působí: „Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal“ (Mt 10,40). Kromě toho jako praví svědkové „vyzbrojeni mocí z výsosti“ (Lk 24,49) kážou pokání a odpuštění hříchů všem národům (srov. Lk 24,47).

3. Dvanáct přijímá název „apoštolové“, protože jsou vysláni Pánem a určeni k tomu, aby procházeli po cestách světa a hlásali evangelium jako svědkové Kristovy smrti a zmrtvýchvstání. Svatý Pavel píše křesťanům v Korintu: „My – to je apoštolové – kážeme Krista ukřižovaného“ (1 Kor 1,23). *Skutky apoštolů* přisuzují velmi důležitou roli v procesu

¹ II. Vatikánský koncil. Věroučná konstituce o církvi *Lumen gentium* (21. listopadu 1964), č. 3: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

evangelizace také dalším učedníkům, jejichž misijní povolání vyvěrá z okolností, mnohdy bolestných, jako bylo vyhnání Kristových následovníků z vlastní země (srov. 8,1-4). Duch Svatý učiní, aby tato zkouška byla přetvořena v příležitost milosti a využita k tomu, aby jméno Pánovo bylo hlášáno dalším lidem, a tak aby se rozšířil okruh křesťanského společenství. Jak píše Lukáš v knize *Skutků*, jedná se o muže a ženy, „kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista“ (15,26). První ze všech, povoláný samotným Pánem, aby se stal pravým apoštolem, je bez pochyby Pavel z Tarsu. Na příběhu Pavla, největšího misionáře všech dob, z mnoha hledisek vysvítá, jak úzký je vztah mezi povoláním a posláním. Když byl svými protivníky obviněn, že není oprávněným apoštolem, odvolává se opakovaně na vlastní povolání, kterého se mu dostalo přímo od Pána (srov. Řím 1,1; Gal 1,11-12.15-17).

4. Na začátku, ale i později, je to vždy láska Kristova, která apoštoly „nutí“ (srov. 2 Kor 5,14). Jako věrní služebníci církve šli v průběhu staletí nespočetní misionáři, poslušni působení Ducha Svatého, ve stopách prvních učedníků. II. vatikánský koncil to zaznamenává: „Ačkoli na každého Kristova učedníka připadá příslušný díl závazku šířit víru, Kristus Pán vždy povolává z řad učedníků ty, které sám chce, aby byli s ním a aby je posílal kázat národům“ (srov. Mk 3,13-15).² Kristova láska byla předávána bratřím příkladem i slovy, skutečně celým životem. „Zvláštní misijní povolání *pro celý život*,“ napsal můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II., „si zachovává stále svoji plnou platnost: ztělesňuje příklad misijního úsilí církve, která vždy potřebuje radikální a bezvýhradné sebeobětování, nové a odvážné podněty.“³

5. Mezi osobami, které se plně věnují službě evangelia, jsou zvláštním způsobem kněží povolání hlásat Boží slovo, udílet svátosti, především eucharistii a svátost smíření. Jsou posláni ke službě nejmenším, nemocným, trpícím, chudým a ke všem, kteří procházejí těžkými chvílemi v oblastech země, v níž se nacházejí, a také k lidem, kteří dodnes neměli možnost pravého setkání s Ježíšem Kristem. Jako misionáři přinášejí první hlásání jeho vykupitelské lásky. Statistiky dosvědčují, že díky pastorační činnosti kněží, kteří jsou plně oddáni spáse bratří, počet pokřtěných každý rok stoupá. V této souvislosti jako zvláštní uznání patří „kněžím *fidei donum*, kteří s kompetencí a velkorysou odevzdaností budují společenství hlásáním Božího slova a lámáním chleba života, aniž by přitom šetřili svou energií ve službě poslání církve. Je třeba děkovat mnoha kněžím, kteří ve službě Kristu trpěli až k obětování vlastního života. [...] Jedná se o dojemná svědectví, která mohou inspirovat mnoho mladých mužů, aby i oni následovali Krista, darovali svůj život ostatním a tak našli pravý život.“⁴ Skrze své kněze je tedy Ježíš přítomen mezi dnešními lidmi i v nejbližších koutech světa.

6. Odjakživa jsou též v církvi mnozí muži a ženy, kteří pohnuti působením Ducha Svatého, si volí radikální způsob života podle evangelia tím, že skládají sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Tento zástup řeholníků a řeholnic, kteří patří do mnohých institutů kontemplativních i činných, má „velmi veliký podíl na evangelizaci světa“.⁵ Řeholníci kontemplativního života se ve společné neustávající modlitbě vytrvale přimlouvají za lidstvo; řeholníci činného způsobu života svým nejrůznějšími charitativním působením vydávají všem

---

² II. Vatikánský koncil. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes* (7. prosince 1965), č. 23: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*. Praha: Zvon, 1995.

³ JAN PAVEL II. Encyklika o stálé platnosti misijního poslání *Redemptoris missio* (7. prosince 1990), č. 66. Praha: Zvon, 1994.

⁴ BENEDIKT XVI. Posynodální apoštolská exhortace *Sacramentum caritatis* (22. února 2007), č. 26. Praha: Paulínky-ČBK, 2007.

⁵ II. Vatikánský koncil. Dekret o misijní činnosti církve *Ad gentes*, č. 40.

živé svědectví o Boží lásce a milosrdenství. Těmto apoštolům dnešní doby služebník Boží Pavel VI. řekl: „Díky tomu, že se zcela zasvětili Kristu, mohou řeholníci dobrovolně a svobodně všeho zanechat a jít hlásat evangelium až na kraj světa. Jsou vynalézaví, jejich apoštolát je často velmi originální a jejich genialita vzbuzuje obdiv. Jsou i velkodušní. Nalézáme je často v misiích jako předsunuté hlídky, riskují přitom své zdraví a někdy i život. Ano, církev je jim opravdu velmi zavázána.“⁶

7. Kromě toho, aby církev mohla stále rozvíjet misijní poslání jí svěřené Kristem a aby nechyběli evangelizátoři, které svět tolik potřebuje, je nezbytné, aby v křesťanských společenstvích nepolevovala stálá výchova víry mládeže i dospělých. Je nezbytné udržovat u věřících živý smysl pro misijní zodpovědnost a solidaritu s lidmi celého světa. Dar víry volá všechny křesťany ke spolupráci na evangelizaci. Toto povědomí je živeno kázáním a katechezí, liturgií a trvalou formací k modlitbě. Zvyšuje se projevy vzájemného přijetí, lásky, duchovního doprovázení, rozjímání a rozlišování, stejně jako pastoračními projekty, jejichž podstatná část je zaměřena na povolání.

8. Pouze v duchovně řádně obdělané půdě mohou vykvést povolání ke služebnému kněžství a k zasvěcenému životu. Skutečně, křesťanská společenství, která žijí intenzivně misijním rozměrem tajemství církve, nikdy nebudou přinášet sama sebe. Misie jako svědectví Boží lásky se stane obzvláště účinnou, když je sdílána společenstvím, „aby svět uvěřil“ (Jan 17,21). Za dary povolání církev vzývá Ducha Svatého každý den. Jako na svých počátcích, shromážděna kolem Panny Marie, Královny apoštolů, se od ní církevní společenství učí vyprošovat od Pána hojnost nových apoštolů, kteří by dokázali mít takovou víru a lásku, které jsou nezbytné pro misijní poslání.

9. Svěřuji tuto úvahu všem křesťanským společenstvím, aby si ji osvojila a získala z ní především podnět k modlitbě. Povzbuzuji v úsilí všechny, kteří pracují s vírou a velkorysostí ve službě pro povolání. Ze srdce posílám formátorům, katechetům a všem, zvláště mládeži, která je na cestě hledání svého povolání, své apoštolské požehnání.

Ve Vatikánu, 3. prosince 2007

Benedikt XVI.

---

⁶ PAVEL VI. Apoštolská exhortace Hlásání evangelia *Evangelii nuntiandi* (8. prosince 1975), č. 69. Praha: Zvon, 1990.